

תפ"ח 56318/02/22 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד טומי טשלה, דוד בלאי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 56318-02-22 מדינת ישראל נ' טשלה (עציר) ואח' 8 פברואר 2023

בפני: כב' השופט גלעד נויטל, נשיא, אב"ד
כב' השופטת טלי חיימוביץ
כב' השופטת לימור ביבי
בעניין: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א
ע"י ב"כ עו"ד לבנת מלמד
נגד
1. טומי טשלה -
ע"י ב"כ עו"ד ירון גיגי
2. דוד בלאי -
ע"י ב"כ עו"ד אבי כהן

המאשימה

הנאשמים

גזר דין

השופט גלעד נויטל, נשיא, אב"ד:

הצדדים ערכו הסדר טיעון (במ/2) בתום הליך גישור. במסגרת הסדר הטיעון סוכם כי הנאשמים יודו בכתב האישום המתוקן (במ/1), בעניין **נאשם 1** יטענו הצדדים במשותף להטלת עונש מאסר בפועל למשך 40 חודשים, מאסר על תנאי, קנס, ופיצוי כספי למשפחת המנוח; כאשר **נאשם 2** יטענו הצדדים באופן חופשי לעונש, בנוגע לכלל רכיבי הענישה. הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן (במ/1) והורשעו ביום 21.11.22 בעבירות כדלקמן: **נאשם 1** בעבירה של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירה של **חבלה חמורה** **בנסיבות מחמירות** לפי סעיף 333 לחוק, בנסיבות סעיף 335(2) לחוק; **נאשם 2** בעבירה של **רצח (באדישות)** לפי סעיף 300(א) לחוק. ביום 21.12.22 הצדדים טענו לעונש, הוגשו ראיות לעונש, העידו עדים לעונש, והוגשה פסיקה.

טיעון התביעה לעונש (בתמצית): התובעת ביקשה לאבחן ולנתק בין שני הנאשמים לאור העובדה שבעניינו של **נאשם 1** הגיעו הצדדים להסדר טיעון והתובעת עתרה לכבד את הסדר הטיעון, ולהטיל על **נאשם 1** עונש של 40 חודשי מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, מאסר על תנאי ופיצוי. כאשר לגובה הפיצוי הצדדים לא הגיעו להסכמות והמאשימה ביקשה להחמיר ברכיב זה באופן שיהיה בו אלמנט של ענישה מוחשית שתורגש ע"י **נאשם 1**, ושכך המשפט ישים לנגד עיניו את העובדה כי המנוח השאיר אחריו ילדה בת 10. לעניין **נאשם 2** עתרה התובעת לקבוע מתחם עונש הולם שנוע בין 22 עד 25 שנות מאסר, ולמקם את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של המתחם. כמו כן, עתרה התובעת להפעיל את המאסר על תנאי שתלוי ועומד נגד הנאשם במצטבר לעונש שיטיל בית המשפט. כאשר לפיצוי התובעת להטיל על הנאשם את הפיצוי הכספי המירבי הקבוע בחוק, נוכח העובדה שהמנוח השאיר אחריו ילדה בת 10. **טיעון ב"כ נאשם 1** (בתמצית): ב"כ **נאשם 1**, בדומה למאשימה, ביקש לכבד את הסדר הטיעון. כאשר לפיצוי, עתר הסניגור להשית פיצוי הולם בנסיבות העבירות בהן הודה **נאשם 1**, פיצוי של מספר אלפי שקלים, שיפרסו ככל שניתן. **טיעון ב"כ נאשם 2**

(בתמצית): הסניגור התייחס לענישה שהמאשימה מבקשת להשית על נאשם 1 - 40 חודשי מאסר בפועל, וטען לעניין היחס שיש לתת בין העונשים של נאשם 1 ונאשם 2. הסניגור עתר למתחם עונש הולם שינוע בין 10 ל- 14 שנות מאסר בפועל, לתת לנאשם תקווה לשקם את חייו וזאת גם לאור הענישה של נאשם 1, עם אבחנה לקולא ולחומרא, כך שעדיין יהיה פער כשעל נאשם 2 יושת עונש פי שלוש אבל לא מעבר לכך. באשר לפיצוי הסניגור עתר להשית פיצוי שבית המשפט יקבע, בהתחשב במצבו.

אלה מעשי הנאשמים על-פי עובדות כתב האישום המתוקן (במ/1), שבועבדותיו הודו הנאשמים: בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שררו בין הנאשמים יחסי חברות. ביום 5.2.22 סמוך לשעה 18:00 הגיעו הנאשמים ומספר חברים למסעדה באזור (להלן: "המסעדה"). במקביל להגעתם למסעדה, הגיע גם משה אלמיהו ז"ל, יליד 1986 (להלן: "המנוח") יחד עם חבריו. בשעה 18:03 לערך ובעוד המנוח וחבריו עומדים בתור במסעדה, הגיעו הנאשמים וחלק מחבריהם ונעמדו בסמוך אליהם. במעמד זה פנה נאשם 1 אל חבריו של המנוח, לחץ את ידם ושאל האם הם יודעים מי הוא. בהמשך, פנה נאשם 1 למנוח, ושאל אותו מדוע אינו מברך אותו לשלום. המנוח השיב לנאשם 1 כי אינו מכיר אותו. בנסיבות אלו התפתח בין השניים ויכוח, במהלכו איים נאשם 1 על המנוח, בפגיעה שלא כדין בגופו, בכוונה להפחידו, באומרו לו "אתה לא יוצא מפה היום" או מילים בעלות משמעות דומה (להלן: "הויכוח"). נאשם 2 נכח בסמוך לנאשם 1 והבחין במתרחש. במהלך הויכוח, ניסו חבריו של נאשם 1 להרגיעו ואף המנוח ניסה לדבר אל ליבו של הנאשם. בשלב זה, נאשם 1 הוביל את המנוח אל מחוץ לתור והורה לו להתלוות אליו אל מחוץ למסעדה "לדבר בחוץ...ויהיה בסדר". המנוח סירב להתלוות אל נאשם 1. אז, קרא נאשם 1 לנאשם 2 להתלוות אליו, וביחד הובילו את המנוח בסמוך ליציאה המזרחית של המסעדה, שם המשיך דין ודברים בין נאשם 1 והמנוח, בנוכחות נאשם 2. בשלב זה, ובעוד המנוח עומד למול הנאשמים, סימן נאשם 1 בתנועת ראש לנאשם 2 לתקוף את המנוח במטרה לגרום לו חבלה חמורה. בתגובה לכך, שלף נאשם 2 סכין אשר החזיק ברשותו ודקר את המנוח דקירה אחת בחזה בצד שמאל, וחמש דקירות נוספות בחלקים שונים בגופו, כשהוא מודע לאפשרות שכתוצאה מהדקירות יקפד המנוח את חייו וכשהוא שווה נפש אל מול תוצאה זו. המנוח ניסה להגן על פניו באמצעות ידיו אך כתוצאה מהתקיפה נפל על הרצפה. מקץ מספר שניות, בעוד הנאשמים עומדים בסמוך, התרומם המנוח והצליח להגיע עד לפתח המסעדה, שם התמוטט אל מול פניהם של העוברים והשבים. אז, חזרו הנאשמים בעקבות המנוח אל פתח המסעדה וחלפו בסמוך למנוח אשר היה מוטל על רצפת המסעדה. נאשם 1 ניגש אל חבריו של המנוח, ואמר להם "חבר שלכם נדקר בחוץ, לכו תעזרו לו" או מילים בעלות משמעות דומה. בשלב זה, הנאשמים חברו לחבריהם והתיישבו באחד משולחנות המסעדה. כתוצאה ממעשיו של נאשם 2, נגרמו למנוח פצעי דקירה, ביניהם פצע דקירה בבטן מימין שחדר לכיס השתן, שני פצעי חתך שטחיים באמה שמאל, שני פצעי חתך בירך הימנית ופצע דקירה בחזה של כ-2 ס"מ, חוצה lad אל תוך החדר השמאלי, שגרם לאבדן דם ולכשל לבבי. בתאריך 5.2.22 נקבע מותו של המנוח כתוצאה מהדקירות.

ראיות התביעה לעונש:

גיליון מרשם פלילי של נאשם 1 (ת/1) - פס"ד מיום 12.9.17: עבירות של נשיאת/הובלת נשק שלא כדין והפרעת שוטר במילוי תפקידו בגין הוטלו על הנאשם, בין היתר, 24 חודשי מאסר בפועל; פס"ד מיום 9.11.15: עבירות של איומים, העלבת עובד ציבור והכשלת מעצר או חיפוש חוקי בגין הוטלו על הנאשם, בין היתר, 6 חודשי מאסר בפועל; פס"ד מיום 30.10.12: עבירה של רכישת/החזקת נשק שלא כדין בגינה הוטלו על הנאשם, בין היתר, 10 חודשי מאסר בפועל; פס"ד מיום 14.11.11: עבירות של פריצה לרכב, גניבה, גניבת רכב, התפרצות למגורים/תפילה לבצע עבירה בגין הוטלו על הנאשם, בין היתר, 4 חודשי מאסר בפועל; פס"ד מיום 13.9.10: עבירות של הפרעה לשוטר במילוי

תפקידו, נהיגת רכב מנועי ללא רישיון, שבל"ר ונטישה במקום אחר, החזקת נכס חשוד כגנוב, שתי עבירות של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין והפרעת שוטר במילוי תפקידו בגין הוטלו על הנאשם מאסרים על תנאי, צו מבחן והתחייבות; פס"ד מיום 15.10.07: עבירות של תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, העלבת עובד ציבור, שתי עבירות של חבלה כשעברין מזוין, חבלה חמורה, שתי עבירות של תקיפת עובד ציבור, איומים, הפרעת שוטר במילוי תפקידו, תקיפה סתם, החזקת אגרופן או סכין שלא כדין והפרת הוראה חוקית בגין הוטלו על הנאשם, בין היתר, שהות במעון נעול לתקופה של שנה וחצי; פס"ד מיום 3.1.05: עבירות של שיבוש מהלכי משפט, הפרת הוראה חוקית, חבלה כשעברין מזוין, שתי עבירות של איומים, הפרת הוראה חוקית, היזק לרכוש במזיד, תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו, ניסיון לתקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר, חבלה כשעברין מזוין, תקיפה סתם וגניבה בגין הוטלו על הנאשם התחייבות להימנע מעבירה בסך 10,000 ש"ח, ופיצוי.

גיליון מרשם פלילי של נאשם 2 (ת/2) - פס"ד מיום 12.9.21: עבירות של פגיעה ע"י שניים או יותר, הפרת הוראה חוקית והחזקת אגרופן או סכין שלא כדין בגין הוטלו על הנאשם, בין היתר, 11 חודשי מאסר בפועל (שכללו גם הפעלת מע"ת בן 10 חודשים), ומאסרים על תנאי כמפורט בהמשך; פס"ד מיום 3.6.19: עבירות של התפרצות למגורים/תפילה לבצע עבירה וגניבה בגין הוטלו על הנאשם, בין היתר, 13 חודשי מאסר בפועל; פס"ד מיום 27.12.18: עבירה של העדר מן השרות שלא ברשות בגינה הוטלו על הנאשם, בין היתר, 40 ימי מאסר בפועל; פס"ד מיום 20.12.17: עבירות של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר בגין הוטלו על הנאשם, בין היתר, 10 חודשי מאסר בפועל.

גזר דין בת"פ 52600-05-20 (ת/3) - גזר דין בעניינו של נאשם 2 מיום 12.9.21, במסגרתו הוטלו על נאשם 2 11 חודשי מאסר בפועל (שכללו גם הפעלת מע"ת בן 10 חודשים), **8 חודשי מאסר על תנאי** שיופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו יעבור הנאשם **עבירת אלימות מסוג פשע**; 4 חודשי מאסר על תנאי שיופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של החזקת סכין שלא כדין או עבירה של הפרת הוראה חוקית. בנוסף הוטלו על הנאשם פיצוי והתחייבות. המאסר על תנאי של ה- 8 חודשים דלעיל, הוא בר הפעלה בתיק שלפנינו.

שלוש תמונות מחייו של המנוח (ת/4).

מכתב שנכתב לבית המשפט ע"י אחותו של המנוח א.א (ת/5) - בתמצית: המנוח הוא אחיה הקטן. הם הופרדו כשהיו קטנים. ההורים התגרשו, היא נשארה עם אביהם והמנוח עם אמם, זה היה באתיופיה. כשהם עלו לארץ הם נפגשו ומאז היו צמודים אחד לשנייה. מאותו יום הארוע החיים שלהם השתנו, הם לא אותה משפחה שהם היו, אין להם שמחה במשפחה, כל אחד הסתגר בכאב שלו. אמא שלהם - הפנים שלה כבו. היא לא מפסיקה לבכות עליו. כולם מרוסקים ועדיין לא מאמינים שהוא לא פה. לדבריה, המנוח היה בן טוב עם יראת כבוד להורים, היה אח מדהים, היה אבא אוהב ודואג לבת שלו. נשאר להם לראות שהצדק יוצא לאור, ולראות שמי שרצח אותו בדם קר יקבל את העונש שמגיע לו.

ההגנה לא הגישה ראיות לעונש.

עדי תביעה לעונש:

מתוך עדותה של **עת/1, א.א** (עמ' 10-11 לפר'): העדה היא אחותו הגדולה של המנוח. לדבריה, לא הייתה להם ילדות רגילה, הוריהם התגרשו והם גדלו בנפרד עד גיל 11. מהרגע שנפגשו בגיל 11 לא נפרדו. הם היו נשמות תאומות (העדה בכתה). לדבריה אחיה היה נשמה טהורה, היה עוזר לכל מי שהיה מבקש, החיים לא חייכו אליו אבל הוא אהב אותם. העדה הגישה מכתב שכתבה לבית המשפט (**ת/5**), שפורט לעיל.

מתוך עדותה של **עת/2, ט.א** (עמ' 11 לפר'): העדה היא אימו של המנוח. באותו יום ביום שישי, היא היתה עם האחים של המנוח. בשעה 23:30 דפקו השוטרים בדלת ואמרו לה שהוא נרצח. כל יום שישי שמגיע הם בחרדה. הם לא ישנים טוב. כל דפיקה בדלת היא מפחדת. המנוח אהב לעזור, הוא היה דואג לאמא שלה, היה עוזר למבוגרים. הוא לא אהב לריב ולא לפגוע באנשים.

עדי הגנה לעונש מטעמו של נאשם 2:

מתוך עדותו של **עה/1, א.ב** (עמ' 11-12 לפר'): העד הוא אחיו הגדול של נאשם 2. הם עלו לארץ בשנת 1992. האב עזב את הבית כשנאשם 2 היה בן 12. לדברי העד, נאשם 2 היה מסתובב בשכונה, והפסיק ללמוד בגיל צעיר. אמם דאגה לכל המשפחה, נאשם 2 גם עזר. לדבריו, חודש אחרי שנאשם 2 נעצר הציתו להם את הדלת של הבית, ירו להם בחלון הבית שלוש פעמים כשאחותו ואחיו היו בחדר, והם בחרדות כבר שנה שלמה, האם עברה לגור אצל הסבתא. לא נתפסו מי שעשו את הדברים המתוארים. העד הוסיף שהם מאוד מצטערים על מה שקרה, הוא שוחח עם נאשם 2 והאחרון סיפר לו שהוא מצטער וכל הזמן כשהוא ישן הוא חושב על המנוח. העד ביקש מבית המשפט להתחשב באחיו.

מתוך עדותה של **עה/2, פ.ב** (עמ' 12 לפר'): העדה היא אימו של נאשם 2. לדבריה, נאשם 2 הוא ילד טוב. בנה הקטן לא חזר הביתה מהפחד, הם מפוצלים. הם לא חיים כבר. לדבריה, היא יודעת שנאשם 2 הודה בעבירה מאוד חמורה וצפוי לו עונש חמור, היא מבקשת מחילה. היא לא האמינה שהוא יגיע למצב הזה.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני התביעה לעונש (עמ' 12-14 לפר'): התובעת ביקשה לאבחן ולנתק בין שני הנאשמים, לאור העובדה שבעניינו של נאשם 1 הגיעו הצדדים להסדר טיעון ולפיו יעתרו לעונש של 40 חודשי מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, מאסר על תנאי ופיצוי. התובעת ציינה כי ההסדר נבע מקשיים ראייתיים, בין היתר כאלה שהתבררו לאחר הגשת כתב האישום. באשר לגובה הפיצוי הצדדים לא הגיעו להסכמות והמאשימה ביקשה להחמיר ברכיב זה באופן שיהיה בו אלמנט של ענישה מוחשית שתורגש ע"י נאשם 1. לדבריה, הנאשם בהתנהגותו יצר סכסוך עם המנוח והכל על אי אמירת שלום, הנאשם הוא זה שאיים על המנוח וכן גרם למפגש מחוץ למסעדה. למעשה המפגש שאותו יצר נאשם 1 הוא זה שהביא לאחר מכן לדקירה ע"י נאשם 2. לדברי המאשימה ההסדר העונשי אליו הגיעו הצדדים בעניינו של נאשם 1 הוא הסדר מקל, אולם הוא משקלל בתוכו את כל הנתונים הצריכים לעניין, הן באשר להתנהגותו, הן באשר לנטילת האחריות שלו ולעובדה שנחסך זמן שיפוטי, ואולם בעניין הפיצוי ביקשה המאשימה כי בית המשפט ישם לנגד עיניו את העובדה כי המנוח השאיר אחריו ילדה בת 10.

באשר לנאשם 2, טענה התובעת כי ביום 5.2.22 המנוח, שהיה כבן 36 במותו, נרצח על ידי נאשם 2. מרגע האירוע

ואילך חייה של משפחת המנוח השתנו לבלי היכר. לדברי התובעת, נאשם 2 הורשע בעבירה של רצח באדישות, עבירה שנמנית על עבירות הרצח הבסיסי אשר במסגרת הרפורמה בעבירות ההמתה נותן ביטוי ליחס השלילי והמזלזל של האדיש כלפי ערך חיי אדם, וכן לאשמה הנוגעת למעשיו. התובעת הגישה פסיקה. לדבריה, לאחר תיקון 137 לחוק, המתה באדישות מתוויגת כרצח, ולכן גם העונש חמור יותר. לדבריה, נקבע בפסיקה כי הרפורמה בעבירות המתה מבטאת החמרה מהותית, ערכית ועונשית במקרה של רצח באדישות. התביעה טענה כי דברים לביסוס עמדה זו מצויים גם בדו"ח הצוות לבחינת עבירות המתה בחוק העונשין, אשר נתן דעתו לשוויון הנפש של האדיש כלפי האפשרות שהתוצאה תתרחש. העונש המרבי הקבוע בצד עבירה זו אינו כמו שהיה וכעת עומד על מאסר עולם או 30 שנים. המאשימה טענה כי נאשם 2 פגע במידה גבוהה בערכי קדושת חיי אדם והשמירה על שלמות גופו ועל זכותו לביטחון, כמו גם על זכותם של אנשים להתהלך במרחב הציבורי ללא חשש מפגיעה בהם.

התובעת סברה כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 22 ל- 25 שנות מאסר.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, התובעת טענה כי חומרת האירוע נעוצה דווקא בספונטניות, ולא בתכנון מוקדם. על עניין של מה בכך שלף נאשם 2 סכין שהיתה בידיו מבעוד מועד ודקר את המנוח 6 דקירות, תוך שהוא מתערב באירוע לא לו. לדבריה, מדובר ברצח לשם רצח בלבד, ללא שום סיבה. לטענתה, 35 שניות חלפו מהרגע שעמד המנוח עם חבריו במסעדה ועד שמצא את מותו. בנוסף, הנאשמים חלפו על פני המנוח בעודו מוטל על הקרקע ובהמשך התיישבו לארוחה לשמה התכנסו. לעמדת המאשימה, התנהגותם של הנאשמים לאחר ביצוע העבירה מבהירה את הזלזול בחייו של המנוח. כמו כן, התובעת ביקשה לתת ביטוי במסגרת גזירת העונש לשיקולי הרתעה, זאת בין היתר בניסיון למגר את תופעת האלימות במרחב הציבורי אשר תחלואיה מורגשים מדי יום. התובעת הגישה פסיקה לעניין מדיניות הענישה הנהוגה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציינה התובעת כי נאשם 2 הוא יליד 1997, בן 25, אשר הודה בבית המשפט, נטל אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי. התובעת ציינה כי נאשם 2 חלקו באירוע מרכזי וכי עברו הפלילי מעיד כי על אף גילו, לחובתו 4 הרשעות קודמות באופן די תדיר החל משנת 2017 בגין עבירות אלימות שונות, והוא נידון למאסרים. התובעת ציינה שבשנת 2021 נאשם 2 נידון ל- 11 חודשי מאסר בגין פציעה ע"י שניים, וניתן לראות את הדמיון המטריד לעניין שבפנינו, כאשר הופעל נגדו מאסר על תנאי, והיום תלויים ועומדים מאסרים נוספים על תנאי שהיו אמורים לגרום לנאשם 2 לעצור מהמעשים שלו, והדבר לא קרה. התובעת טענה כי מעשיו של נאשם 2 מבטאים זילות של חיי אדם, ובית המשפט צריך לבטא סלידה מהמעשים.

התובעת עתרה למקם את עונשו של נאשם 2 בחלקו הגבוה של המתחם ולהפעיל את המאסר על תנאי במצטבר לעונש שיוטל ע"י בית המשפט. בנוסף, עתרה התביעה להטיל על הנאשם את הפיצוי הכספי המירבי הקבוע בחוק, נוכח העובדה שהמנוח השאיר אחריו ילדה בת 10.

טיעון ב"כ נאשם 1 (עמ' 14-15 לפר'): הסניגור פתח את דבריו בהבעת תנחומים למשפחת המנוח בשם נאשם 1. הסניגור עתר לכבד את הסדר הטיעון, אשר לטענתו מדובר בהסדר סביר הכולל רמת ענישה סבירה. בתיק קיימים קשיים ראייתיים ממשיים ולכן תוקן כתב האישום מעבירת רצח לעבירה שהיא בסמכות בית משפט שלום. בהתאם לדברי התובעת, ביקש ב"כ נאשם 1 לעשות ניתוק ולהתייחס לחלקו של נאשם 1 כפי שהוא בא לידי ביטוי בכתב האישום המתוקן. כמו כן, התייחס הסניגור לדבר האיום שהושמע מצידו של נאשם 1 וטען כי אמנם הוא "אינו יפה" אך הוא אינו מצוי ברף העליון.

הסניגור ביקש מבית המשפט לקחת בחשבון את העובדה שנאשם 1 הודה בישיבה הראשונה, וכן את היותו יליד 1991. לעניין הפיצוי עתר הסניגור להשית פיצוי הולם בנסיבות העבירות בהן הודה נאשם 1, וביקש לקחת בחשבון את תקופת המאסר הארוכה אותה עתיד נאשם 1 לרצות במלואה. עוד ציין הסניגור כי הנאשם רווק ועד לאירוע כתב האישום עבד בתור שליח, וכי בתקופת מעצרו לא היו לו בעיות משמעת. לטענתו, יש לנאשם 1 קשיים במעצר. לפיכך, עתר הסניגור להטיל על הנאשם פיצוי של מספר אלפי שקלים, שיפרסו ככל שניתן. **דבר נאשם 1** (עמ' 15 לפר'): הנאשם הצר על מה שקרה וציין כי כבר 7 שנים לא ביצע עבירה והוא מתקשה להבין איך נקלע לסיטואציה הזו. הנאשם ביקש לכבד את הסדר הטיעון, הוא רוצה לסיים את תקופת המאסר ולהמשיך בחייו בדרך נכונה וטובה. עוד ציין כי עברו עליו חיים לא קלים אך הוא השתקם והתחיל לעבוד.

טיעון ב"כ נאשם 2 (עמ' 20-16 לפר'): לדברי הסניגור, נאשם 2 ביצע עבירה חמורה מאוד וגרם למרבה הצער למותו של המנוח במו ידיו כשהוא אדיש מבחינתו כפי שמורה הוראת החיקוק. לדבריו, אין מחלוקת שהנאשם לא חפץ במותו של המנוח ולטענתו יש הבדל משמעותי לעניין העונש בין אדם שביצע רצח בכוונה- שחפץ במותו של המנוח, לעומת אדם שביצע רצח באדישות, אשר לא התכוון לתוצאה הקשה שהתרחשה. הסניגור טען כי הנאשם בחר צעיר מאוד, מלא צער וכאב על הטרגדיה הנוראית שהוא גרם למשפחת המנוח, אין מילים בפיו כדי להתנצל בפני משפחת המנוח. לטענת הסניגור נאשם 2 מקלל את הטעות הנוראית בכך שהלך עם סכין באותו יום, שאם לא כן היתה נמנעת הטרגדיה הקשה הזו. נאשם 2 החליט להודות ולקחת אחריות ולחסוך את ניהול המשפט ואת הכאב והסבל שבניהול המשפט למשפחת המנוח. לטענת הסניגור יש לזקוף עובדה זו לזכותו של הנאשם משום שמדובר בדבר לא שגרתי של לקיחת אחריות והודאה בתיק רצח בטרם מעידים עדים. לגבי עובדות כתב האישום המתוקן, הסניגור טען כי לא יכולה להיות מחלוקת שהיוזמה לביצוע העבירה הייתה של נאשם 1, הויכוח עם המנוח היה עם נאשם 1, ונאשם 2 צעיר מנאשם 1 בשש שנים, ולעובדות אלה יש חשיבות ברורה. לא בכדי התביעה הגדירה את נאשם 1 כנאשם 1 בכתב האישום, היא ראתה בו כנאשם המרכזי, הדומיננטי וכתב האישום המקורי ייחסה לנאשם 1 עבירה של רצח בכוונה. הסניגור הפנה את בית המשפט לכתב האישום המתוקן, שלדעתו משקף את חלקו של נאשם 2 באירוע ביחס לנאשם 1 - נאשם 1 הוא שקורא לנאשם 2 להתלוות אליו, נאשם 2 ממלא את הוראתו ואת בקשתו של נאשם 1. לטענת הסניגור, בכתב האישום מצוין במפורש שהיוזמה לאירוע התקיפה הייתה של נאשם 1 שהוא סימן בראשו לנאשם 2 לתקוף את המנוח במטרה לגרום לו לחבלה חמורה. המדינה מסכימה לכך שנאשם 2 התכוון לגרום לחבלה חמורה ולא התכוון למוות שלמרבה הצער אירע, כאשר נאשם 2 פועל על פי הנחייתו של נאשם 1 ודוקר את המנוח. היו מספר דקירות אך לא בכדי הסכימה המדינה לתקן את הוראת החיקוק מעבירת רצח לעבירת רצח באדישות. עוד הפנה הסניגור לכך שלאחר הדקירות נאשם 1 פונה לחבריו של המנוח ואומר להם "חבר שלכם נדקר בחוץ ולכו תעזרו לו" והם יושבים במסעדה, דהיינו הם בטוחים שהמנוח בחיים ולמרבה הצער זה לא מה שקרה.

הסניגור התייחס לפסיקה שהגישה התביעה, וכן הגיש פסיקה.

הסניגור התייחס לענישה שהמאשימה מבקשת להשית על נאשם 1 - 40 חודשי מאסר, וטען כי מבחינה משפטית ניתן אולי לקבל זאת, שכן נאשם 1 הורשע בעבירה קלה יותר, הוא לא גרם למוות, הוא מורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובעבירת איומים, למרות שהוא יזם את המקרה ואלמלא הנחייתו לנאשם 2 לא היה מתרחש מאומה, ולמרות שיוזמתו באירוע היא בוודאי דומיננטית מאוד, אך בוודאי שלא ניתן לקבל זאת מבחינה משפטית רחבה, מבחינה מוסרית, מבחינת מראית פני הצדק, שכן הויכוח היה של נאשם 1, היוזמה לאלימות של נאשם 1, ונאשם 2 פעל בהתאם להוראתו.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טען הסניגור כי התכנון לא היה של נאשם 2, מדובר היה באירוע ספונטני, והוא ביקש מבית המשפט להתייחס לחלקו היחסי של נאשם 2 ולמידת ההשפעה של האחר לביצוע העבירה. עוד הפנה לסיבות שהביאו את נאשם 2 לבצע את העבירות - סכסוך וויכוח לא שלו, בהתאם להנחייה שקיבל מנאשם 1.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הסניגור טען לפגיעה של העונש בנאשם 2 שהינו בחור צעיר, הפגיעה של העונש במשפחתו, האלימות שחוותה משפחתו לאחר האירוע שבעקבותיה נאלצה אם המשפחה, שלא חטאה במאומה, לעזוב את ביתה. בנוסף, הנאשם הודה ולקח אחריות. כמו כן, כפי שסיפר אחיו, כשנאשם 2 היה בן 12 אביו עזב את הבית והנאשם גדל ללא אב, סייע קצת בפרנסת המשפחה, והחלה התדרדרות של ילד צעיר שהחל להסתובב עם חברה שולית והסתבך בביצוע עבירות. הסניגור ציין שאומנם יש לנאשם 2 עבר פלילי, אך לא מכביד מדי.

לעניין היחס בין העונשים של נאשם 1 ונאשם 2, טען הסניגור כי אין ספק שעונשו של נאשם 1 צריך להיות קל באופן משמעותי מאשר עונשו של נאשם 2.

הסניגור עתר למתחם עונש הולם שינוע בין 10 ל- 14 שנות מאסר בפועל, לתת לנאשם תקווה לשקם את חייו וזאת גם לאור הענישה של נאשם 1 עם אבחנה לקולא ולחומרא שעדיין יהיה פער שנאשם 2 יושת עליו עונש פי שלוש אבל לא מעבר לכך. הסניגור הפנה לפסיקה בעניין פערי ענישה בין נאשמים.

עוד טען הסניגור כי חייבת להיות אבחנה משמעותית בענישה בין רצח בכוונה לבין רצח באדישות. אלה מושכלות יסוד.

באשר לפיצוי, הסניגור עתר להשית פיצוי שבית המשפט יקבע, בהתחשב במצבו. **דבר נאשם 2** (עמ' 20 לפר'): נאשם 2 ביקש סליחה ממשפחת הקורבן, הוא לא התכוון, הוא מבקש סליחה מכל הלב ומתחרט על מה שעשה.

דין וגזירת העונש:

כאמור, הצדדים ערכו הסדר טיעון **(במ/2)**, הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשעו בעבירות הבאות - **נאשם 1** בעבירה של **איומים ובעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות; נאשם 2** בעבירה של **רצח (באדישות)**. במסגרת הסדר הטיעון הושגה הסכמה עונשית בעניינו של נאשם 1 לגבי רכיב המאסר, כך שהצדדים עתרו להטיל עליו 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, שיימנו מיום מעצרו, וטענו כל צד לגובה הפיצוי למשפחת המנוח. כמו כן עתרה התביעה להטיל על נאשם 1 מאסר על תנאי. באשר ל**נאשם 2** לא הושגה הסכמה לעונש, והצדדים טענו באופן חופשי לעונש, בנוגע לכלל רכיבי הענישה.

נאשם 1 - אימוץ הסדר הטיעון שערכו הצדדים בעניינו:

בית המשפט העליון אמר לא אחת את דברו בעניין החשיבות הרבה שבכיבוד הסדרי טיעון, אשר נערכים ע"י התביעה וההגנה, וכי על בית המשפט לאמץ הסדרי טיעון, למעט במקרים חריגים ונדירים:

"לא בנקל ידחה בית המשפט הסדר טיעון שמובא לאישורו, וזאת נוכח קיומם של שיקולים כבדי משקל שתומכים בכך, ובראשם החשש שמא יחול כרסום במעמדם של הסדרי טיעון ובוודאות שהם נוסכים בנאשם החותם על ההסדר, וכפועל יוצא - בתכליות הרצויות שהם מגשימים..רבות נכתב על

יתרונותיו של הסדר הטיעון ותפקידו הראוי... במסגרת האכיפה הפלילית... הנאשם, זוכה לוודאות באשר לסעיפי הרשעתו ועונשו, וכל זאת במסגרת הליך שהוא קצר באופן יחסי. בנוסף, האינטרס הציבורי מוגשם אף הוא, שכן הסדרי טיעון מאפשרים להגדיל את האכיפה ואת ההרשעה של עבריינים בחברה; מגשימים עקרונות של יעילות, ובכך מפנים משאבים של מערכות אכיפת החוק לטובת מטרות חשובות אחרות; וחוסכים בעלויותיהן..." (ע"פ 2021/17 מצגר, מיום 30.4.17, בסע' 11 לפסה"ד).

וכן נאמר:

"ככלל, בית-המשפט יראה לקיים את הסדר הטיעון בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי הטיעון... זוהי נקודת המוצא... על אף שבית המשפט איננו פטור מלבחון בעצמו את שיקולי הענישה, הרי שלא ימהר להתערב בעונש שהוסכם בין הצדדים, בוודאי כאשר מדובר בהסדר 'סגור', אשר איננו קובע מתחם מסוים אלא עונש מוגדר ומסוים. התערבות זו שמורה למצבים חריגים ביותר" (ע"פ 5845/14 אסט, מיום 20.4.16, בסע' 8 לפסה"ד).

בעניינו, הסדר הטיעון הושג לאחר הליך גישור שנוהל בבית המשפט - בית המשפט העליון ציין את חשיבות כיבוד הסדר טיעון שהושג בדרך זו:

"יש לתת משקל נוסף לעובדה כי ההסדר הושג בתיווכו... של שופט המטפל בגישורים פליליים, ועל כן אינטרס ההסתמכות והציפייה של הנאשם כי ההסדר יכובד, עומד על רף גבוה ביותר. לטעמי, יש צורך בנסיבות חריגות במיוחד על מנת לסטות מהסדר טיעון שהושג באופן זה..." (ע"פ 1454/15 פלוני, מיום 10.8.15, בסע' 22 לפסה"ד).

במסגרת הסדר הטיעון הושגה הסכמה עונשית בין הצדדים בעניינו של נאשם 1 לגבי רכיב המאסר, כך שהצדדים עתרו להטיל עליו 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל. התביעה וב"כ נאשם 1 ציינו שהם מוותרים על טיעון ועל הנמקה לפי תיקון 113. לאחר שקראתי ושקלתי את האמור בכתב האישום המתוקן **במ' 1** בו הודה נאשם 1 במסגרת הסדר הטיעון, את הסדר הטיעון **במ' 2** (שכאמור גובש לאחר הליך של גישור), שמעתי את טיעוני הצדדים לעונש, ובעיקר כי נמצא קושי ראיתי לאחר שהוגש כתב האישום שהביא את התביעה להגיע להסדר הטיעון עם נאשם 1, מסקנתי היא, כי לאור פסיקת ביהמ"ש העליון בדבר כיבוד הסדרי טיעון כאמור, הרי שיש לכבד את הסדר הטיעון וכך אציע לחברותי לעשות, הגם שמדובר בעונש מוסכם הנוטה לקולא, אך לא במידה כזו שמצדיקה התערבות בהסדר הטיעון שערכו הצדדים וסטייה הימנו.

נאשם 2: אקבע להלן מתחם עונש הולם לעבירת הרצח (באדישות) שביצע נאשם 2, וזאת בהתאם לעקרון המנחה בענישה - ההלימה, ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, מידה הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה [סע' 40ב, 40ג(א), 40ט לחוק].

קביעת מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 2:

הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירת הרצח שביצע הנאשם: על הערכים העומדים בבסיס הענישה בעבירת הרצח אין צורך להכביר במילים, כשבראשם ערך החיים וקדושתם. יפים לכך דברי בית המשפט העליון:

"דומה, כי כבר נאמר כל שניתן על הקלות הבלתי נתפסת בה נגדעים בארצנו חיי אדם, ולא נותר אלא לחזור על הדברים. חילופי דברים וסכסוכים של מה בכך מובילים במקרים רבים מדי ובמהירות גדולה מדי לשליפת כלי נשק, קר או חם, או לנקיטה במעשי אלימות קטלניים. יתרה מכך, לעיתים נדמה שחל פחות בלתי נסלח ובלתי נסבל בערכם של חיי אדם. בראש ובראשונה עלינו לשוות לנגד עיננו את המנוח שחיינו קופדו בנסיבות שאין להשלים עימן, ולהגנה על ערך החיים וקדושתם שמור משקל משמעותי ביותר במלאכת הענישה" (ע"פ 9422/11 דהן, מיום 3.7.13, בסע' 8 לפסה"ד, וראו גם: ע"פ 2888/15 ח'דיירי, מיום 28.12.16, בסע' 16 לפסה"ד).

ועוד נאמר:

"מנקודת מבט מוסרית ומשפטית יש לתת ביטוי לערך קדושת החיים, וזאת...גם בגזירת העונש המתאים. על העונש להיקבע מתוך ההבנה הבסיסית כי כל אדם הוא עולם ומלואו, ופגיעה בו היא, כשלעצמה, מעשה חמור מאין כמותו. יתרה מכך: פגיעה באדם אחד פוגעת לא רק בעולמו שלו, אלא גם בעולמות של אלו הקרובים לו - משפחה וחברים, שנאלצים להתמודד עם קשיים שאין דבר שיכול לרככם" (ע"פ 3545/18 קיקס, מיום 24.2.19, בסע' 5 לפסה"ד).

אזכיר כי בשנת 2019 נכנס לתוקף תיקון 137 לחוק העונשין, תיקון אשר שינה את מדרג עבירות ההמתה, וכפי שנאמר על ידי בית המשפט העליון בהקשר זה:

"עבירת הרצח כפי שהיא מנוסחת היום מקיפה הן את ההמתה בכוונה והן את ההמתה באדישות, בהתאם לאפיון טיב עבירת הרצח כ"המתת אדם מתוך עמדה נפשית שלילית חד-משמעית כלפי הערך של חיי אדם"...המחוקק בתיקון 137 העניק את ההגנה הראויה לערך העליון המוגן של חיי אדם, כאשר הגדיר את הממית באדישות - לא עוד הורג, כי אם רוצח" (ע"פ 1464/21 קפוסטין, מיום 11.9.22, בסע' 45 לפסה"ד).

וכן:

"ההיגיון שבכריכתן יחדיו של מעשי המתה באדישות והמתה בכוונה טמון בכך שהאשמה הניכרת ממעשי האדיש יסודה בכך שלא אכפת לו אם הערך החברתי ייפגע אם לאו. עבור האדיש, היעדר העדפה לגבי התרחשות התוצאה מבטאת בחירה מלאה מצדו לפגיעה אפשרית בערך המוגן. משכך, היחס השלילי והמזלזל של האדיש כלפי ערך חיי אדם - והאשמה הנובעת למעשיו בגין יחס זה, קרובים יותר למתכוון המייחל להגשמת התוצאה ופועל להוצאה לפועל, מאשר לקל הדעת המקווה שזו לא תתרחש...מכלל האמור, עולה כי בעיני המחוקק המתה הנעשית ביסוד נפשי של אדישות משקפת יחס שלילי וזלזול ניכר כלפי חיי אדם...וכי הרפורמה בעבירות ההמתה מבטאת החמרה - מהותית, ערכית ועונשית בענישה במקרה של רצח באדישות" (ע"פ 5806/22 גריפאת, מיום 20.11.22, בסע' 15-16 לפסה"ד).

מידת הפגיעה בערכים החברתיים: כעולה מכתב האישום המתוקן (במ/1), בין היתר ובמהלך השתלשלות הארוע, בעוד המנוח עומד למול הנאשמים (ולאחר שנאשם 1 בתנועת ראש סימן לנאשם 2 לתקוף את המנוח במטרה לגרום לו חבלה חמורה), שלף נאשם 2 סכין אשר החזיק ברשותו ודקר את המנוח דקירה אחת בחזה בצד שמאל, וחמש דקירות נוספות בחלקים שונים בגופו, כשהוא מודע לאפשרות שכתוצאה מהדקירות יקפד המנוח את חייו וכשהוא שווה נפש אל מול תוצאה זו. בהמשך חלפו הנאשמים בסמוך למנוח אשר היה מוטל על רצפת המסעדה. בהמשך, הנאשמים חברו לחבריהם והתיישבו באחד משולחנות המסעדה. כתוצאה ממעשיו של נאשם 2, נגרמו למנוח פצעי דקירה שהביאו למותו. **מידת הפגיעה בערכים החברתיים היא אפוא משמעותית וקשה.**

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה [סע' 40ט(א) לחוק]:

התכנון שקדם לביצוע העבירה [סע' 40ט(א)(1) לחוק] - לא נראה כי היה תכנון מוקדם של הרצח, אך לפי עובדות כתב האישום המתוקן נאשם 2 שלף סכין שהחזיק ברשותו ודקר את המנוח דקירות שהביאו למותו.

חלקו היחסי של נאשם 2 בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על נאשם 2 בביצוע העבירה [סע' 40ט(א)(2) לחוק] - כעולה מכתב האישום המתוקן (במ/1), בין השאר: התפתח בין נאשם 1 והמנוח ויכוח, במהלכו איים נאשם 1 על המנוח, נאשם 1 קרא לנאשם 2 להתלוות אליו, וביחד הובילו את המנוח בסמוך ליציאה של המסעדה, שם המשיך דין ודברים בין נאשם 1 והמנוח, בנוכחות נאשם 2. בשלב זה, ובעוד המנוח עומד למול הנאשמים, סימן נאשם 1 בתנועת ראש לנאשם 2 לתקוף את המנוח במטרה לגרום לו חבלה חמורה. **בתגובה לכך, שלף נאשם 2 סכין אשר החזיק ברשותו ודקר את המנוח דקירה אחת בחזה בצד שמאל, וחמש דקירות נוספות בחלקים שונים בגופו.** הגם אפוא שנאשם 1 הוא "שהתחיל" את הארוע, התווכח עם המנוח ואיים עליו, נאשם 2 הוא זה שדקר את המנוח וכתוצאה ממעשיו של נאשם 2 נגרמו למנוח פצעי דקירה שהביאו למותו.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה [סע' 40ט(א)(4) לחוק] - המנוח קיפד את חייו והותיר אחריו ילדה בת 10, ומשפחה. כפי שהוזכר לעיל, קיפוד חיי אדם אינו פוגע בפרט לבדו אלא בכל קרובי משפחתו. המכתב שנכתב לבית המשפט ע"י אחותו של המנוח א.א. (ת/5) פורט לעיל, ורק אצין שעולה ממנו שמאותו יום הארוע החיים שלהם השתנו, הם לא אותה משפחה שהם היו, אין להם שמחה במשפחה, כל אחד הסתגר בכאב שלו. אמא שלהם - הפנים שלה כבו. היא לא מפסיקה לבכות עליו. כולם מרוסקים ועדיין לא מאמינים שהוא לא פה (ראו גם עדותה בעמ' 10-11 לפר'). **מתוך עדותה של עת/2, ט.א** עלה כי כל יום שישי שמגיע הם בחרדה. הם לא ישנים טוב. כל דפיקה בדלת היא מפחדת.

האכזריות והאלימות של הנאשם כלפי נפגע העבירה [סע' 40ט(א)(10) לחוק] - נאשם 2 שלף סכין אשר החזיק ברשותו ודקר את המנוח דקירה אחת בחזה בצד שמאל, וחמש דקירות נוספות בחלקים שונים בגופו. המנוח ניסה להגן על פניו באמצעות ידיו אך כתוצאה מהתקיפה נפל על הרצפה. מקץ מספר שניות, בעוד הנאשמים עומדים בסמוך, התרומם המנוח והצליח להגיע עד לפתח המסעדה, שם התמוטט אל מול פניהם של העוברים והשבים (אז, חזרו הנאשמים בעקבות המנוח אל פתח המסעדה וחלפו בסמוך למנוח אשר היה מוטל על רצפת המסעדה). הנאשמים - ובהם נאשם 2 - חברו לחבריהם והתיישבו באחד משולחנות המסעדה. כתוצאה ממעשיו של נאשם 2, נגרמו למנוח פצעי דקירה, ביניהם פצע דקירה בבטן מימין שחדר לכיס השתן, שני פצעי חתך שטחיים באמה שמאל, שני פצעי חתך בירך הימנית ופצע דקירה בחזה של כ-2 ס"מ, חוצה lad אל תוך החדר השמאלי, שגרם לאבדן דם ולכשל לבבי. מותו של המנוח נקבע כתוצאה מהדקירות.

נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה [סעי' 40יב לחוק] -

א. העבירה בוצעה אגב **ויכוח סתמי**, על דבר של מה בכך [ראו בסעי' 3(א) לכתב האישום המתוקן]. כעולה מכתב האישום המתוקן נאשם 1 הוא שהחל את הדין ודברים עם המנוח, והנאשמים תרמו להסלמת המצב (שהסתיים באסון כאמור) - כל אחד מהם לפי חלקו על פי כתב האישום המתוקן. **ב.** נאשם 2 החזיק ברשותו **סכין** (ראו בהקשר זה את עברו הפלילי **2/ת-ו-3**). **ג.** **מיקום הדקירה הראשונה** - נאשם 2 דקר את המנוח דקירה **בחזה, בצד שמאל. ד.** **ריבוי דקירות** - נאשם 2 דקר את המנוח דקירה אחת בחזה בצד שמאל, **וחמש דקירות נוספות** בחלקים שונים בגופו, שוב ושוב. **ה.** לאחר שהמנוח הצליח להגיע עד לפתח המסעדה, שם התמוטט אל מול פניהם של העוברים והשבים, חזרו הנאשמים - ובהם נאשם 2 - בעקבות המנוח אל פתח המסעדה **וחלפו בסמוך למנוח** אשר היה מוטל על רצפת המסעדה. בהמשך האירוע, הנאשמים - ובהם גם נאשם 2 - **חברו לחבריהם והתיישבו בשולחן המסעדה (!)**. אדישותו (גם) של נאשם 2 כלפי המנוח, במצבו, **זועקת** - כעולה מכתב האישום המתוקן, נראה ש(גם) נאשם 2 **לא סייע למנוח במצבו, כשהוא זה שדקר אותו, אלא כאמור חלף בסמוך לו, והתיישב במסעדה.**

מדיניות הענישה הנהוגה - בהתייחס לעבירה שביצע נאשם 2:

להלן תפורט פסיקה שממנה ניתן להקיש למידת הענישה בתיק זה, תוך השוואה ואבחנה הן לנסיבות העבירה שביצע נאשם 2, והן לנסיבות של נאשם 2 עצמו (מתוך כל פסק דין יובאו להלן כמה מהנסיבות העיקריות שבו, שמהן ניתן להשוות ולאבחן את מידת הענישה בתיק זה):

§ ע"פ 2654/22 **דישלבסקי** (מיום 6.12.22) - בית המשפט המחוזי גזר על המשיב, בין היתר, 18 שנות מאסר לריצוי בפועל, ובית המשפט העליון החמיר את עונשו של המשיב ל- **22 שנות מאסר בפועל**. המשיב הורשע, על פי הודאתו, בעבירת רצח באדישות, לפי סעיף 300(א) לחוק. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש. המערער התגורר בבניין מגורים בנתניה. באותה העת, המנוח, יליד שנת 1966, היה דר רחוב, אשר נהג ללון מעת לעת ולעשות את צרכיו במבואת הבניין, וזאת למורת רוחו של המערער. ביום 27.3.2020, המנוח נכנס אל הבניין, שבה אלכוהול והשתמש בסם מסוג "קנביס". בהמשך, המערער הגיע אל הבניין והורה למנוח לצאת מהבניין. עובר לכך, המערער שתי 3-4 כוסיות וודקה, אולם לא היה במצב של שכרות מלאה או חלקית. המנוח צלע באיטיות לעבר היציאה מהבניין כשהוא נתמך בקיר, בעוד המערער הלך בעקבותיו, התקרב אליו ובעט בו בפלג גופו העליון מאחור. כתוצאה מכך, המנוח נפל על הרצפה. המערער המשיך ובעט בו בעיטות רבות בפלג גופו העליון. המנוח החבול לא הצליח להתרומם, והחל לגרור עצמו בישיבה ממדרגה למדרגה במטרה לצאת מהבניין. המערער המשיך לבעוט במנוח מספר רב של בעיטות בפלג גופו העליון, בגבו, בראשו, בפניו ובעורפו, בעוד המנוח מתדרדר במורד המדרגות. בהמשך, המערער דחף את המנוח אל מחוץ לבניין, יצא בעקבותיו לרחוב והמשיך לבעוט בעורפו ולהכותו באמצעות אגרופיו מספר פעמים בראשו. המנוח נפל על המדרכה וזה האחרון המשיך לבעוט בעורפו ולהכותו באמצעות ובפניו, בעודו שרוע על המדרכה חסר אונים וללא נוע. לבסוף, המערער דרך על ראשו של המנוח ובעט בו פעם נוספת ועלה לדירתו בבניין כשהוא מותיר את המנוח שרוע על המדרכה. כתוצאה ממעשי המערער נגרם מותו של המנוח. בגזירת עונשו של המערער בית המשפט התחשב לזכותו בהודאתו; החרטה שהביע על מעשיו; ההליך הטיפולי החיובי שעבר; ובנסיבות חייו האישיות. מנגד, נזקף לחובת המערער עברו הפלילי ועונש מאסר שריצה בגין עבירת אלימות, אשר לא הרתיעו אותו מביצוע עבירת הרצח דנן. בית המשפט ציין שהעובדה כי מעשיו נעשו כלפי דר רחוב, אשר היה חסר אונים לחלוטין, מחדדת את חומרתם.

§ ע"פ 5806/22 **גריפאת** (מיום 20.11.22) - בית המשפט המחוזי גזר על המשיב, בין היתר, 10 שנות מאסר לריצוי בפועל, ובית המשפט העליון החמיר את עונשו של המשיב ל- **14 שנות מאסר לריצוי בפועל**. המשיב הורשע, על פי הודאתו, בעבירת רצח באדישות, לפי סעיף 300(א) לחוק. התרחשה בסמוך לביתו של המנוח קטטה בין מספר צעירים. בקטטה השתתפו שני צדדים יריבים, אחמד - בנו של המנוח, ופיראס - אחיו של המשיב. במהלך הקטטה נפגעו מספר מעורבים, ביניהם אחמד ופיראס, וזה האחרון אף דימם מראשו. בשלב מסוים התפזרו המעורבים בקטטה, ובמקביל החלו צעירים לידות אבנים אחד לעבר השני, בסמוך לביתו של המנוח. משנודע למשיב על פציעתו של פיראס אחיו במהלך הקטטה, כעס על כך והגיע למקום בריצה. בהבחינו באחיו המדמם מראשו, נטל קרש עץ אשר היה במקום, הגיע אל מאחורי המנוח, הניף את הקרש והנחית אותו בעוצמה על ראשו. כתוצאה מהמכה, המנוח התמוטט ונפל כשפניו כלפי הכביש. כל זאת, לנגד עיני בני משפחתו. מיד לאחר מכן, המשיב השליך את הקרש ועזב את המקום. בבית החולים הרופאים ניסו לבצע החייאה במנוח, אך מאמצי ההחייאה כשלו, ונקבע מותו. במסגרת הסדר הטיעון סוכם בין הצדדים שהמערער תטען לעניין העונש למתחם עונש הולם הנע בין 14 ל- 19 שנות מאסר בפועל ותעתור למקם את עונשו של המשיב במרכז המתחם, ואילו המשיב יהא חופשי בטיעונו לעונש. המנוח היה אדם מבוגר, אב לחמישה. בית המשפט התחשב בגילו הצעיר של המשיב, היותו נשוי ואב לילדים פעוטים, התמודדות משפחתו עם רצח אחיו, ומאמציו למען שיקום חייו. בנוסף, ניתן משקל לכך שמשפחתו פיצתה את משפחת המנוח בחצי מיליון ש"ח במסגרת הסכם "סולחה". לחובתו נזקף עברו הפלילי הכולל הרשעה אחת במספר עבירות רכוש, בגין נגזרו עליו 30 חודשי מאסר בפועל.

§ ע"פ 1464/21 **קפוסטין** (מיום 11.9.22) - בית המשפט המחוזי גזר על המערער, בין היתר, 18 שנות מאסר לריצוי בפועל, ובית המשפט העליון החמיר את עונשו של המערער ל- **22 שנות מאסר לריצוי בפועל**. המערער הורשע, לאחר קיום הליך הוכחות, בעבירה של רצח באדישות של אמו, לפי הדין החדש. המערער תקף את אימו והכה אותה מכות רבות בחלקי גופה השונים - בראשה, בבית החזה, בבטנה, בישבנה, בידה וברגליה, תוך שימוש בחפצים שונים. מותה של המנוחה נגרם כתוצאה ממכות אלה, וכן נגרמו לה חבלות חמורות, שברים בצלעות, פצעים ושטפי דם, שבחלקם היה כדי להחיש את מותה. בית המשפט לא התעלם מבקשתן המפורשת של אחייניתו של המערער ואחותו להקל בעונשו של המערער ולא לנקוט עמו במלוא החומרה. המערער היה כבן 39. בית המשפט העליון קיבל את טענת המדינה לפיה העובדה שקרבן העבירה היא אמו של המערער צריכה לשמש כנסיבה מחמירה לעניין העונש. כמו כן ניתן משקל לעברו הפלילי של המערער - המערער הורשע פעמיים טרם ביצוע הרצח, בעבירות אלימות נגד נשים במשפחתו - אמו ובת זוגו. אף לאחר שנכלא שב וחזר אל דרכיו אלו, ואיים בשתי הזדמנויות על עובדי הכלא בו היה עצור.

§ ע"פ 9232/18 **טוטיקוב** (מיום 5.11.20) - בית המשפט גזר על המערער, בין היתר, **13 שנות מאסר לריצוי בפועל**. המערער הורשע, לאחר קיום הליך הוכחות, בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין. בסוף שנת 2017 נפגש המערער עם המנוח בדירתו של המערער. הם שתו יחד אלכוהול ועישנו במשך כשעתיים. בסופו של ערב ירד המערער מדירתו בעודו גורר את המנוח כשהוא דקור בחזהו. המערער ביקש מאחרים להזעיק עזרה ואף ניסה להנשים את המנוח בעצמו - אך ללא הועיל. המנוח נפטר מפצע הדקירה בפתח הבניין. בית המשפט העליון קיבל את טענת הסניגור כי האירוע היה ספונטני, והמערער ניסה לסייע למנוח לאחר הדקירה, אך הוסיף כי המערער קטל אדם בגין עניין שאינו עניין, באופן שממחיש בצורה חמורה זילות של חיי אדם. זאת ועוד, המערער לא נטל אחריות על מעשיו, ויש לו עבר פלילי הכולל שלוש הרשעות קודמות בעבירות אלימות.

§ ע"פ 55/20 **רושרוש** (מיום 19.7.20) - בית המשפט גזר על המערער, בין היתר, **19 שנות מאסר**

בפועל. לאחר תחילתו של הליך הוכחות הגיעו הצדדים להסדר טיעון, וכתב האישום תוקן כך שהמערער הורשע בעבירת הריגה לפי הדין הישן, תקיפה הגורמת חבלה של ממש (מספר מקרים), הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט. במשך שנתיים ניהלו המנוחה והמערער מערכת יחסים שבמהלכה נהג המערער כלפיה באלימות, כשהוא מכה, מכאיב לה, משפיל ומבזה אותה. ביום 18.9.2016 הכה המערער את המנוחה באגרוף בעינה וגרם לה המטומה. ביום 12.10.2016, בסיום בילוי לילי, החל המערער להכות את המנוחה באגרופיו וכשניסתה להימלט, השיג אותה, הפיל אותה ארצה והמשיך להכותה בידיו בחלקי גופה השונים, ולמחרת היום נלקחה לבדיקה בבית חולים. בהמשך איים המערער על המנוחה לבל תספר לאיש על המכות שהכה אותה, שאם לא כן יפרסם ברבים תמונות אינטימיות שלה. ביום 20.12.2016 הגיעו השניים ברכב לחניון. מסיבה שאינה ידועה תקף המערער את המנוחה, בעוד שהיא ניסתה להתגונן מפניו. לאחר מכן, דחף אותה המערער לשיחים, חנק אותה בגרונה, המשיך לחבוט בחוזקה בפניה וגרם לה לדימום רב, עד שאיבדה את הכרתה. אז, גרר אותה לצד אחר של החניון ושם הטיח בראשה אבן שפה, שמשקלה כ-30 ק"ג, רוצץ את גולגלתה וגרם למותה. לאחר מכן, עזב המערער את החניון ושב לביתו. במטרה להעלים ראיות, מחק המערער את רישומי השיחות והודעות בינו לבין המנוחה ביום מותה ועובר לו. בהסדר הטיעון בין הצדדים הוסכם כי המשיבה תעתור, בין היתר, לעונש של 20 שנות מאסר, והמערער יהא חופשי לטעון לעונש כראות עיניו. בקביעת העונש הראוי בתוך המתחם, שקל בית המשפט את גילו הצעיר של המערער (בן 26 בעת האירוע), את עברו הנקי ואת הודאתו, שבה ראה משום נטילת אחריות. יחד עם זאת ציין בית המשפט כי ההודאה לא באה בשלב מוקדם של ההליך ולא ייתרה שמיעת עדים ובהם בני משפחת המנוחה, אולם ניהול ההליך חשף קשיים ראייתיים שהביאו להסדר הטיעון.

§ ע"פ 6501/18 **עאצי** (מיום 22.4.20) - ערעורים על פסקי דין של בית המשפט המחוזי בשני תיקים שעסקו בפרשייה אחת - נטען כי שני המערערים רצחו בצוותא חדא את המנוח במהלך ביצוע עבירת שוד. **המערער עלא** זוכה מעבירת הרצח, אולם הורשע בעבירת הריגה, לפי סעיף 298 לחוק הישן, והוטל עליו, בין היתר, **18 שנות מאסר בפועל**. לעומתו, **המערער מוג'אהד** הורשע בעבירה של רצח והוטל עליו, בין היתר, **מאסר עולם**. בתמצית: המערערים הם קרובי משפחה. למנוח, שהיה אז כבן שבעים, היה כרם ענבים. מוג'אהד עבד אצלו כשלושה שבועות, המנוח ועלא לא הכירו זה את זה. המערערים החליטו לשדוד את המנוח והתקרבו אליו. מוג'אהד עטה על ראשו חולצה היות שהמנוח הכיר אותו, פנה אליו ודרש ממנו לתת למערערים כסף. המנוח קם, שאל מי הם וצעק לעברם: "גנבים". מוג'אהד חסם את פי המנוח בפיסת בד שהיה במקום, המערערים - או אחד מהם - נטלו מקל שהיה על הרצפה, ובצוותא חדא הכו בו ובידיהם את המנוח בראשו ובכל חלקי גופו כדי לשדוד את כספו. המנוח נפל לרצפה, והמערערים המשיכו להכותו בכל חלקי גופו עד לשבירת המקל. מוג'אהד שפך על המנוח חומר הדברה שהיה במקום, והלה איבד את הכרתו. המערערים חיפשו בכיסיו כסף, מצאו רק מפתחות, הניחו עליו מזרן בעודו חבול קשות ונמלטו בלי להזעיק עזרה. למנוח נגרמו פציעות קשות בראש, בגפיים ובאיברים נוספים. הוא הועבר לבית חולים, אולם על אף ניסיונות להצילו נפטר מפצעיו. עלא לא עבר פלילי, הוא טען כי לא היה "הדמות הדומיננטית באירוע", וכי "תרם תרומה משמעותית לגילוי האמת" בכך שגילה לבסוף מה אירע לגבי הטחת האבן במנוח ואף הוביל להרשעת מוג'אהד.

§ ע"פ 4749/17 **גניש** (מיום 30.8.17) - בית המשפט גזר על המערער, בין היתר, **15 שנות מאסר לריצוי בפועל**. לאחר שהתנהל חלק לא מבוטל מן המשפט, ואף הסתיימה פרשת ההגנה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, כך שהמערער הורשע בעבירת הריגה חלף עבירת הרצח, וכן בעבירה של שיבוש מהלכי משפט. כתב האישום המקורי שנסב על האירוע המתואר הוגש נגד המערער ושלושה מחבריו. המערער

ושלושה מחבריו הגיעו למועדון בשעת לילה. התפתחה במקום קטטה בעקבות דין ודברים בין חבר של המערער לחבר של המנוח. במהלך קטטה זו נחבל המנוח. בהמשך לכך, המאבטחים דחפו מן המועדון החוצה את המנוח וכמה מחבריו. במקביל, חבר המערער לחבריו והכריז "אני הולך להביא סכין". המערער נכנס למטבח, נטל משם סכין קצבים וכן מזלג גריל שבבסיסו ידית עץ ארוכה בעל שתי שיניים מוארכות. הוא הטמין אותם בגב חולצתו והחל להתקדם בחזרה לכיוון רחבת המועדון. שוטף הכלים במועדון ניסה לעצור בעד המערער, אך המערער הדף אותו לעבר הקיר. גם חבריו של המערער ניסו לעצור אותו באומרים "אל תהרוג אותו, אתה תשב בכלא". למרות זאת, המערער המשיך בהליכה לכיוון הרחבה וחבריו חברו אליו וצעדו עמו. המערער נעץ את הסכין בגופו של המנוח. כתוצאה מהדקירה נגרמו למנוח חבלות שהביאו למותו. מיד לאחר הדקירה נמלטו המערער וחבריו מהמקום. עובר לכך השליך המערער את המזלג במקום האירוע. כדי להבטיח את ההימלטות, המערער זרק את הסכין ונפטר מהבגדים שלבש. המערער ואחד מחבריו אף התקשרו לעובדי המועדון, התעניינו לדעת אם האדם שנדקר מת והורו להם לא לומר לאיש כי שוחחו. למערער עבר פלילי שכלל הרשעה בעבירות אלימות.

על כן: לאור המידע, רכיבי מתחם העונש ההולם והשיקולים דלעיל, העבירה בה הורשע נאשם 2, מעשיו של נאשם 2 המתוארים בכתב האישום המתוקן בנסיבות הקונקרטיות של תיק זה, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, מתחם העונש ההולם לנאשם 2 הינו אפוא **בין 18-23 שנות מאסר בפועל**.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה [סע' 40א לחוק]:

הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו [סע' 40א(1) לחוק] - נאשם 2 הינו צעיר כבן 26 שנה, כך שעצם הענישה של מאסר ממושך בפועל תהווה פגיעה בו.

הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם [סע' 40א(2) לחוק] - מתוך עדותו של **עה/1, א.ב.**, אחיו של הנאשם עלה כי חודש אחרי שנאשם 2 נעצר הציתו להם את הדלת של הבית, ירו להם בחלון הבית שלוש פעמים כשאחותו ואחיו היו בחדר, והם בחרדות כבר שנה שלמה, האם עברה לגור אצל הסבתא. לא נתפסו מי שעשו את הדברים המתוארים. מתוך עדותה של **עה/2 פ.ב.**, אימו של הנאשם, עלה שבנה הקטן לא חזר הביתה מהפחד, הם מפוצלים. הם לא חיים כבר.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב [סע' 40א(4) לחוק] - נאשם 2 הודה במעשיו על פי כתב האישום המתוקן והורשע, ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. בנוסף, נאשם 2 ביקש סליחה ממשפחת הקורבן, ואמר שהוא מתחרט על מה שעשה (עמ' 20 לפר').

עברו הפלילי של הנאשם [סע' 40א(11) לחוק] - גיליון המרשם הפלילי של נאשם 2 (**ת/2**) פורט בהרחבה לעיל, ולא אחזור. אזכיר כי נאשם 2 הורשע בשנת 2021 בעבירות של פציעה ע"י שניים או יותר, הפרת הוראה חוקית והחזקת אגרופן או סכין שלא כדין בגין הוטלו על הנאשם, בין היתר, 11 חודשי מאסר בפועל (שכללו גם הפעלת מע"ת בן 10 חודשים), ומאסרים על תנאי, שאחד מהם בן 8 חודשים, הוא בר הפעלה בתיק שבפנינו.

נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה [סע' 40ב לחוק] - **נסיבות חיים קשות של הנאשם** - נאשם 2, כפי שהעיד אחיו הגדול, גדל ללא אב אשר עזב את הבית כשהנאשם היה בן 12. הם עלו לארץ בשנת 1992. כמו כן, נאשם 2 הפסיק ללמוד בגיל צעיר, אמם דאגה לכל המשפחה, נאשם 2 גם עזר.

הרתעה: בענישה שתוטל על הנאשמים יש צורך הן בהרתעתם מפני ביצוע עבירות נוספת בעתיד [סע' 140 לחוק] והן בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות מהסוג שביצעו הנאשמים [סע' 140 לחוק]. ובהקשר זה יפים דבריו של בית המשפט העליון באשר לתופעת הסכינאות:

"בית משפט זה נדרש פעמים רבות - רבות מדי - להיקפה ולנזקיה של תופעת ה'סכינאות'. ההצטיידות בסכינים...מהווה 'מכפיל כוח' שיוצר פוטנציאל לנזק משמעותי עצום ורב. אכן, "סכין הנישאת על גוף במערכה הראשונה סופה שהיא נשלפת וננעצת בגופו של הזולת במערכה השניה"...יש להרתיע מפני תופעה זו על דרך של ענישה מחמירה; והדברים נכונים ביתר שאת מקום שבו הסיכון הקטלני התממש במלוא חומרתו, כבנדון דידן" (ע"פ 7682/18 עלקם, מיום 4.4.19, בסע' 10 לפסה"ד).

עקרון אחידות הענישה:

כאמור, במסגרת הסדר הטיעון הושגה הסכמה עונשית בין הצדדים בעניינו של נאשם 1 לגבי רכיב המאסר, כך שהצדדים עתרו להטיל עליו 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בהתאם לעקרון אחידות הענישה, העונש שיוטל על נאשם 2 צריך להיות בהלימה לזה שייגזר על נאשם 1 - אך זאת תוך אבחנה לחומרא ולקולא מעניינו של נאשם 1, מתפקידו ומחלקו היחסי בהתרחשות - וכך נאמר על-ידי בית המשפט העליון:

"ייחסנו משקל לעקרון האחידות בענישה, המחייב התחשבות בשמירה על מדרג הולם בין העונשים שהוטלו על מי שהיו מעורבים באותה פרשה פלילית, בהתאם למעמדם, לתפקידם ולחלקם היחסי באותה פרשה..." (ע"פ 3745/17 אלבז, מיום 10.3.19, בסע' 85 לפסה"ד).

יחד עם זאת, עקרון אחידות הענישה איננו חזות הכל. על נאשמים שונים, שהורשעו במעשים שונים - כשחלקיהם באותה פרשה שונים, ולעיתים שונים מהותית כבעניינו - גם אם שניהם פעלו במסגרת אותו אירוע, יש להטיל עונשים התואמים את העבירות שביצעו ובכללן את מעשיו של כל אחד מהם, וגם להתחשב בנסיבות האישיות של כל נאשם. יפים לכך דברי בית המשפט העליון:

"לעקרון אחידות הענישה ישנה חשיבות רבה. הוא משקף את ערכי השוויון, ההגינות והצדק, ואף את האינטרס לשמור על אמון הציבור בהליך הפלילי ובמערכת המשפט. אלא שעקרון האחידות איננו כלל עיוור...במלאכת גזר הדין נדרש בית המשפט לבחון את הנסיבות המיוחדות שמאפיינות כל נאשם, ולחתור לענישה ההולמת את העבירה על פי אמות המידה של המעשה והעושה" (ע"פ 6325/11 פחימה, מיום 11.12.12, בסע' 10 לפסה"ד).

לאור עקרון אחידות הענישה - על השווה והשווה שביישומו בעניינו כאמור, לאור חלקו של נאשם 1 בארוע, ולאור **הסדר הטיעון ה"סגור"** שנערך איתו שבמסגרתו יוטל עליו **עונש מאסר בפועל של 40 חודשים** בלבד, אציע לחברותי למקם את עונשו של נאשם 2 בסמוך לתחתית מתחם העונש ההולם דלעיל; אלמלא האמור לעיל, לרבות ובעיקר העונש של נאשם 1 בהתאם להסדר הטיעון, הרי שנאשם 2 זה, שהורשע בעבירת **רצח** (באדישות) שהיא מן החמורות שבספר החוקים (בשונה מנאשם 1 שלא יוחסה לו עבירה זו בכתב האישום המתוקן), ולאור **חלקו כבד המשקל מאד של נאשם 2 בארוע - דקר את המנוח 6 פעמים, וכתוצאה ישירה, קונקרטי, מדקירות אלה נקבע מותו של המנוח**, כשהדקירה הראשונה היא **בחזהו בצד שמאל** [וזאת בלי לגרוע מחלקו של נאשם 1 בארוע כמתואר לעיל וכמפורט בסע' 3 ו-4(א) לכתב האישום המתוקן], **וכן לאור עברו הפלילי של נאשם 2**, היה נכון למקם את עונשו של נאשם 2 לא בסמוך לרף התחתון של מתחם העונש ההולם כאמור לעיל, אלא לכל הפחות באמצע המתחם.

אי חריגה ממתחם העונש ההולם: בנסיבות תיק זה, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרא [סע' 40ה לחוק], או לקולא [סע' 40ד לחוק].

בטרם סיום, אפנה לדברי בית המשפט העליון:

"על בתי המשפט הגוזרים את דינם של הממיתים באדישות לשקף את השינוי שבתיקון, ולצקת לתוכו תוכן באמצעות רמת ענישה הולמת וגבוהה באופן משמעותי מרמת הענישה שהיתה נוהגת בטרם התיקון, ביחס לעבירת ההריגה" (ע"פ 1464/21 קפוסטין, מיום 11.9.22, בסע' 51 לפסה"ד).

על כן: לאור כל האמור והמפורט לעיל, לרבות - **הטעמים לחומרא:** העובדות שבכתב האישום המתוקן (במ/1) שבהן הודו הנאשמים והעבירות שבהן הורשעו; הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה שביצע נאשם 2 והפגיעה הקשה בערכים הללו; הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שביצעו הנאשמים כפי שפורטו לעיל, וביניהן חלקו הקונקרטי של נאשם 2 בביצוע עבירת הרצח בפרט; ריבוי הדקירות; הנזק החמור שנגרם - מותו של המנוח; התנהגותו (גם) של נאשם 2 לאחר הדקירות; עברו הפלילי של נאשם 2; החשיבות שבהרתעת הרבים מביצוע מעשים דומים ובעיקר הרתעת הנאשמים מביצוע עבירות דומות בעתיד. ומנגד, **הטעמים לקולא,** ובהם: נטילת האחריות של הנאשמים על מעשיהם - שהודו בעובדות כתב האישום המתוקן ובכך חסכו גם זמן שיפוטי; הבעת חרטה; גילם הצעיר יחסית של הנאשמים; נסיבות חייו של נאשם 2; הסדר הטיעון ה"סגור" אליו הגיעו הצדדים בעניין נאשם 1, ושיקולי התביעה לערוך את הסדר הטיעון עם נאשם 1 כמו גם הפסיקה בנושא כיבוד הסדרי טיעון; עקרון אחידות הענישה ויישומו בנסיבות המעשים והעושים (הנאשמים) בתיק זה - תוך אבחנה כל אחד לפי חלקו ונסיבותיו, ובשים לב לעונשו של נאשם 1 במסגרת הסדר טיעון "סגור" כאמור ובשל קשיים ראייתיים; העדים לעונש; השיקולים להם טענו ב"כ הצדדים בטיעוניהם לעונש; מדיניות הענישה במקרים דומים כפי שפורטו לעיל תוך השוואה והאבחנה לעבירות שביצע נאשם 2 בתיק זה בנסיבות ביצוען - לאור כל אלה **אציע לחברותי להטיל על הנאשמים, טומי טשלה ודוד בלאי, את העונשים הבאים:**

נאשם 1 - טומי טשלה:

1. **40 (ארבעים) חודשי מאסר בפועל** שיימנו מיום מעצרו - 14.2.22.
2. **12 חודשי מאסר על תנאי** והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור נאשם 1 עבירה של אלימות פיזית נגד הגוף מסוג פשע, לרבות ניסיון.
3. **6 חודשי מאסר על תנאי** והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור נאשם 1 עבירה של אלימות פיזית נגד הגוף מסוג עוון, לרבות ניסיון.
4. **3 חודשי מאסר על תנאי** והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור נאשם 1 עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
5. נאשם 1 ישלם פיצוי בסך של 58,000 ₪ למשפחת המנוח. נאשם 1 ישלם סכום זה על ידי הפקדתו בקופת בית המשפט ב - 10 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים, החל מיום 1.4.23, ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא יופקד כל תשלום מסכום הפיצוי האמור במלואו ובמועדו, הרי שמלוא סכום הפיצוי יעמוד לפירעון מיידי ויישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום שבו אמור היה נאשם 1 לשלמו, ועד למועד תשלום

בפועל.

נאשם 2 - דוד בלאי:

1. 18.5 (שמונה עשרה וחצי) שנות מאסר בפועל.

2. אנו מפעילים את המאסר על תנאי של 8 (שמונה) חודשי מאסר על תנאי שהוטלו על הנאשם בת"פ 52600-05-20 (ת/3), כך ש- 6 (שישה) חודשים ירוצו במצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל לעיל על נאשם 2, וחודשיים ירוצו בחופף לעונש המאסר בפועל שהוטל לעיל על נאשם 2.

סה"כ ירצה אפוא נאשם 2 מאסר בפועל לתקופה של 19 (תשע עשרה) שנים, שיימנו מיום מעצרו-5.2.22.

3. 18 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור נאשם 2 עבירה של אלימות פיזית נגד הגוף מסוג פשע, לרבות ניסיון.

4. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור נאשם 2 עבירה של אלימות פיזית נגד הגוף מסוג עוון, לרבות ניסיון.

5. נאשם 2 ישלם פיצוי בסך של 200,000 ש"ח למשפחת המנוח. נאשם 2 ישלם סכום זה על ידי הפקדתו בקופת בית המשפט ב - 20 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים, החל מיום 1.4.23, ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא יופקד כל תשלום מסכום הפיצוי האמור במלואו ובמועדו, הרי שמלוא סכום הפיצוי יעמוד לפירעון מיידי וישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום שבו אמור היה נאשם 2 לשלמו, ועד למועד תשלומו בפועל.

**השופט גלעד נויטל,
נשיא, אב"ד**

השופט טלי חיימוביץ:

אני מסכימה.

טלי חיימוביץ, שופטת

השופטת לימור ביבי:

אני מסכימה.

לימור ביבי, שופטת

סוף דבר:

אנו מטילים אפוא, פה אחד, על הנאשמים את העונשים כמפורט בחוות דעתו של האב"ד, השופט גלעד נויטל, נשיא.

התביעה תעביר למזכירות בית המשפט תוך 7 ימים מהיום את פרטי משפחת המנוח, לצורך העברת הפיצויים דלעיל אליה.

הוסברה לנאשמים זכותם לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ז שבט תשפ"ג, 8 פברואר 2023, במעמד הצדדים.

לימור ביבי, שופטת

טלי חיימוביץ, שופטת

גלעד נויטל, שופט,
אב"ד נשיא

